

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: 0975

Uitspraak: 19 mei 2010

HET REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDS- ZORG

TE EINDHOVEN

heeft het volgende overwogen en beslist omtrent de op 22 april 2009 binnengekomen klacht van:

A
wonende te B
klager
gemachtigde mr. G.C.G. Raymakers te Helmond

tegen:

C
orthopeed
werkzaam te B
verweerder
gemachtigde mr. C.W.M. Verberne te Eindhoven

1. Het verloop van de procedure

Het college heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift
- het verweerschrift
- de repliek
- de dupliek.

Partijen hebben geen gebruik gemaakt van de hun geboden mogelijkheid in het kader van het vooronderzoek mondeling te worden gehoord. De klacht is ter openbare zitting van 12 april 2010 behandeld. Partijen waren aanwezig, bijgestaan door hun gemachtigden, die ieder een pleitnota hebben overgelegd.

2. De feiten

Het gaat in deze zaak om het volgende.

Klager is door verweerder gekeurd, voordat hij in 1997 profvoetballer werd bij een Nederlandse voetbalclub. Verweerder was aan die club verbonden als sportarts.

Klager ontwikkelde in maart 1998 knieklachten en werd daarvoor door verweerder behandeld. In juni en november 1998 werden ingrepen aan de knie verricht. Vanwege terugkerende klachten verwees verweerder klager in januari 1999 voor een second opinion naar een hoogleraar orthopedische chirurgie. Deze gaf een revalidatieadvies, dat werd opgevolgd. Verweerder bleef klager poliklinisch volgen.

Verweerder heeft klager op 17 mei 1999 onderzocht en gekeurd in opdracht van de voetbalclub. Verweerder schreef daarover op 28 mei 1999 aan een bestuurslid van de club: *Op 17-5-1999 zag ik volgens afspraak bovengenoemde contractspeler (...) Na uitgebreid knieonderzoek kan ik stellen dat hij inmiddels weer volledig geschikt is voor het uitoefenen van betaald voetbal.* Op 31 mei 1999 stuurde verweerder een tweede brief aan hetzelfde bestuurslid met de volgende tekst: *Op 17-5-1999 zag ik volgens afspraak bovengenoemde contractspeler (...) ter beoordeling voor zijn geschiktheid voor het uitoefenen van betaald voetbal. Patiënt geeft zelf aan dat hij nauwelijks of geen reacties meer heeft na training. Uitgebreid knie-onderzoek levert geen afwijkingen op. Ik kan u hierbij mededelen dat patiënt geschikt geacht moet worden voor het uitoefenen van betaald voetbal, waarbij natuurlijk wel aangetekend dient te worden dat de ultieme test hiervoor zich dient af te spelen op het trainings c.q. voetbalveld. Dan zou bekeken moeten worden of patiënt ook volledig klachtenvrij blijft.*

3. Het standpunt van klager en de klacht

Klager verwijt verweerder dat hij onzorgvuldig heeft gehandeld door op 31 mei 1999 een tweede brief te versturen, waarvan klager niet op de hoogte was. Klager vindt dat in strijd met zijn blokkeringrecht. In de tweede brief heeft verweerder eigenhandig en zonder enige noodzaak een nuancering gegeven, die niet gedragen wordt door de medische feiten. Verweerder heeft daarmee de belangen van klager benadeeld, nu dit geleid heeft tot niet-verlenging van het contract van klager bij de club. Klager vindt het ook onzorgvuldig van verweerder dat hij is opgetreden als keuringsarts, terwijl hij in opdracht van de voetbalclub handelde en daaraan ook als sportarts verbonden was. Volgens klager is sprake van belangenverstremming.

4. Het standpunt van verweerder

Verweerder wijst ten eerste op de bijna tien jaar, die sinds de keuring in mei 1999 verstreken zijn. Hij herinnert zich niet meer waarom er drie dagen na de eerste brief een tweede brief is verzonden. Inhoud en strekking van beide brieven zijn gelijk, in de tweede brief staat alleen een extra motivering. Op het moment dat een profvoetballer toetreedt tot een club verklaart hij zich ermee akkoord dat de medische begeleiding vanuit de club wordt geregeld. Het eerste contact tussen klager en verweerder vond plaats in 1997 en bestond ook uit een keuring. Eerst later is klager bij verweerder terecht gekomen voor een behandeling. Klager wist dat behandeling en keuring in één hand waren, namelijk in die van verweerder, en heeft met deze gang van zaken ingestemd. De Wet Geneeskundige Behandeling Overeenkomst (WGBO) was in mei 1999 niet van toepassing op het handelen van verweerder als keuringsarts. Wanneer keuringsarts en behandelend arts twee personen zijn, dan is machtiging van de keuring nodig om informatie bij behandelaar op te vragen. Hier was dat niet nodig, omdat verweerder daar al over beschikte en dat wist klager ook.

5. De overwegingen van het college

Het college beoordeelt het handelen van verweerder aan de hand van de regels die op het moment van de keuring, mei 1999, golden. De bepalingen van de WGBO waren nog niet van kracht voor de keuringsarts en de keurling had nog geen blokkeringrecht. Verweerder kan derhalve niet worden verweten dat hij de brieven niet tevoren aan klager heeft laten zien, al had dat vanuit een oogpunt van transparantie naar klager toe wel de voorkeur verdiend. Klager erkent overigens dat verweerder hem wel de conclusie van de keuring heeft meegedeeld, namelijk dat verweerder klager weer geschikt achtte voor betaald voetbal.

Verweerder was destijds als sportarts gebonden aan de Richtlijn van de Vereniging voor Sportgeneeskunde van 4 november 1995 omtrent het sportmedisch handelen. In artikel 26 van die Richtlijn staat dat de mededeling aan 'derden' zich beperkt tot het advies van de arts dat de sporter 'geschikt' of 'ongeschikt' is. In het geval van klager heeft verweerder zich in de eerste brief daartoe beperkt, maar in de tweede brief niet. In die brief heeft verweerder een nadere motivatie gegeven. Hoewel niet duidelijk is waarom verweerder die laatste brief heeft geschreven en deze afwijkt van hetgeen artikel 26 van de Richtlijn voorschrijft acht het college de afwijking niet van dien aard, dat daarmee de tuchtrechterlijke norm is overschreden. Het doel van de keuring was volgens verweerder om vast te stellen dat het medisch verantwoord was om klager weer mee te laten doen aan het betaalde voetbal en stond los van (de verlenging van) het contract. Dit standpunt van verweerder vindt bevestiging in het feit dat klager aan het eind van zijn contractperiode is geruild met een speler van een andere voetbalclub en dat klager aansluitend bij die andere club gewoon als profvoetballer is blijven spelen.

Naar het oordeel van het college zijn er situaties denkbaar, waarin sprake is van belangenverstremming indien de sportarts/behandelend arts tevens als keuringsarts optreedt. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer de sportarts zich (als behandelaar) realiseert dat hij (als keuringsarts) de beroepssporter zal moeten afkeuren. In dergelijke situaties zou de keuring dienen plaats te vinden door een onafhankelijke, niet aan de club verbonden, (sport)arts, althans moet de beroepssporter in ieder geval de mogelijkheid daartoe worden geboden. Een sportarts, verbonden aan een sportclub, dient zich er daarom steeds van te vergewissen of hij zich wel voldoende onbevangen acht indien hij van zijn club de opdracht krijgt om een beroepssporter te keuren, die bij hem onder behandeling staat of heeft gestaan.

Op grond van de voorliggende stukken kan niet met voldoende mate van zekerheid worden vastgesteld dat sprake is geweest van belangenverstremming. Daarbij speelt een rol dat de keuring meer dan tien jaar geleden heeft plaatsgevonden.

Het college komt, alles overwegende, tot de slotsom dat de klacht ongegrond is.

6. De beslissing

Het college:

- wijst de klacht af.

Aldus beslist door mr. A.C. Oosterman-Meulenbeld als voorzitter, mr. P.J.M. Van Wersch als lid-jurist, H.L. de Boer, dr. O.J. Repelaer van Driel en dr C.W.G.M. Frenken als leden-beroepsgenoten, in aanwezigheid van mr. N.A.M. Sinjorgo als secretaris, en in het openbaar uitgesproken op 19 mei 2010 in aanwezigheid van de secretaris.